

escoles... ensenyança... cultura...

CATEQUESI

Proseguint sobre el tema de l'ensenyança, aquest mes, encara que no sigui pròpiament de l'Escola, parlarem sobre el tema de la CATEQUESI, o sigui l'ensenyament de la doctrina cristiana i la seva aplicació segons l'evangeli.

L'Escola, suposo, deu tractar el tema de Religió com una assignatura més entre les altres. Però, per als cristians sembla que això és molt poca cosa, tenint en compte la importància que té per a una vida l'enfocament que se li dona de bon començament. A més, en els temps que correm, si no es tenen unes idees clares, o simplement manca una formació cristiana, les conseqüències produeixen moltes irregularitats.

Hi ha professors que tenen consciència d'aquest problema i que, aprofitant temes i ocasions, fan entendre als seus alumnes que és bo que visquin la Doctrina cristiana.

De totes maneres, millor és acudir a persones més capacitades per versar sobre aquest tema, evitant així el perill de caure en un error per falta de coneixements.

Acudim, doncs, a mossèn Jaume Abril, que com sabem tots, residia a Bigues fins fa poc i que d'ençà de la malaltia de mossèn Lluís Ferrer es traslladà a Llíssà d'Amunt i segons sembla allí hi haurà la seva estada per una llarga temporada. Però, bo i així, és el responsable de la nostra Parròquia i per tant també dels nostres infants.

Sabem que no regateja esforços sobre el que fem referència, la catequesi, i que el seu treball i la seva bondat marca ja d'alguna manera la vida del nostre poble.

Per ell doncs, aquestes preguntes i aquests apunts:

—Solament en aquesta petita introducció ja podria haver-me desviat en alguna cosa. Doncs el tema, prè seriosament és força difícil. És o no és així?

—Sí que és difícil, però no per si mateix, sinó perquè és un tema on hi intervénen diferents personalitats. Com deies en la introducció, hi intervé el mestre des de l'escola, els pares en l'ambient familiar i el mossèn des de la parròquia.

—Es pot considerar d'una certa facilitat aquesta tasca de la catequesi?

—Sí. La catequització dels infants en si mateixa és relativament fàcil; és qüestió d'entendre la Doctrina que pot rebre un infant, viure-la i saber-la explicar pedagògicament. La dificultat es troba més aviat en l'ordre pràctic del temps. Un tema de Catequesi demana un temps de preparació i un altre d'explicació als infants.

—Tots els mossens d'aquest sector es dediquen tan intensament com tu per aquesta causa?

—No. Com que treballem en equip, algunes tasques pastorals comunes a totes les Parròquies del Sector, en comptes de que cada mossèn les realitzi a la seva Parròquia, hi ha un mossèn (o dos) que es responsabilitza d'aquella tasca en tot el Sector, o en una part. Referent a la Catequesi, jo sóc el responsable de les Parròquies de Llicà, de Bigues, de Riells i de Sta. Eulàlia. Això no vol dir que jo tot sol faci el Catecisme d'aquestes Parròquies, sinó que en sóc el responsable i el director.

—A Sta. Eulàlia quan fas la catequesi, a quins llocs i a quines hores?

—A Sta. Eulàlia es fa Catequesi tots els dies feiners de de la setmana, repartida en grups. No hi ha dia que no es faci un grup, o més, de Catequesi. Jo concretament en faig el dilluns, el dimarts, el dijous i el dissabte. Però no ho faig tot jo sol. Hi ha unes catequistes (mares) i un catequista que m'ajuden.

Respecte al lloc, es fa o a la Rectoria, o en una classe de les escoles del Rieral, deixada gentilment per la mestra corresponent a l'Ajuntament, o en les pròpies cases d'algunes catequistes.

Respecte a l'hora, excepte el dissabte que no hi ha escola, es fa sempre a la tarda, després de l'hora escolar. Com que l'Escola s'acaba una mica tard, jo concretament només puc fer un grup cada dia. El dissabte, en canvi, tenim tota la tarda.

—Molts els catequistes que t'ajuden a compartir aquesta tasca? És difícil trobar gent que vulgui col·laborar?

—No, pel nombre que se'n necessita. En total són nou: vuit mares i un jove; però per anar bé haurien de ser dotze. Cada catequista porta un grup i jo en porto cinc.

Es bastant difícil, per no dir molt, trobar qui vulgui col·laborar en aquesta tasca parroquial. Has d'anar bastant darrera la gent. La majoria no es decideix a oferir-se voluntàriament i esperen que els ho demanis, i encara no tots aquells a qui ho demanes et diuen que sí.

—Els infants o joves, acudeixen amb quantitat i d'una manera espontània?

—A començament de curs es van inscriure un total de 140 infants, repartits en sis nivells o cursos. No m'he dedi-

cat a fer números per saber quin tant per cent ve a Catecisme. No sé, la veritat, el total d'infants que hi ha al poble. També s'ha de tenir en compte que el primer curs de Catequesi comença entre els 6 i 7 anys.

Respecte a l'espontaneïtat de l'assistència, pel fet de fer-se després de l'hora escolar, és sincera en general. Només es troben condicionats a assistir-hi els infants del primer curs, perquè és condició indispensable per poder fer la Primera Comunió. Prova d'això és que quan aquests infants els toca fer el segon curs, ja són menys; aleshores queden els que hi assisteixen sense condicionament.

Degut a l'espontaneïtat que parlem, una cosa que passa cada any és que a la meitat del curs alguns infants se'n cansen i pleguen.

—Es pot observar que dins l'horari escolar i en les hores complementàries no hi ha catequesi?

—Jo, pel que m'ha arribat, sé que a tots els cursos es fa alguna cosa de Religió. Això sí: no de la mateixa manera i amb la mateixa preocupació. Hi ha mestre que ho fa per simple obligació, perquè d'entre altres hi ha l'assignatura de Religió; n'hi ha, en canvi, que, a més de fer-ho per obligació, ho fa per vocació, perquè considera que en la educació de l'infant hi té part el coneixement de Déu i el creixement de la fe.

—Els mestres podrien col·laborar d'alguna manera a fer més planera i més efectiva aquesta labor?

—Jo crec que sí, i molt. I no es tracta pas que facin de catequistes (un any una mestressa en va fer). La seva col·laboració consisteix en tractar bé l'assignatura de Religió que fan. A vegades fa la impressió que l'assignatura de Religió, pel fet de ser secundària, no té massa importància i es pot passar de qualsevol manera. I això perjudica molt. Segonament, també col·laboren si a les hores escolars i als fets que passen durant l'hora escolar hi donen una dimensió de fe.

—Feu, però, algunes xerrades amb els mestres sobre aquest tema i d'altres?

—No m'he reunit mai amb l'equip de mestres per tractar d'aquest o d'altres temes. Això no vol dir que no hagi parlat particularment d'alguna cosa amb algun, perquè hi ha amistat o per alguna qüestió particular.

—Sembla que la Catequesi està enfocada molt de cara als més infants. No seria factible que els de deu fins als quinze o setze anys, per exemple, també tinguessin unes trobades amb el mossèn i el tinguessin com un amic de confiança per poguer-li comunicar alguns dels seus problemes?

—Oh, no! La Catequesi agafa infants de totes les edats escolars, des dels 7 anys fins als 13 o 14. És després dels anys escolars que no hi ha res. Que més voldria jo que hi hagués un, o més, grups d'adolescents de 15 a 17 anys, amb els quals em trobés periòdicament per tractar temes i aspectes de fe i de vida cristiana, però...

—La gent gran solem tenir la opinió que la Catequesi és solament pels infants i que quan ja són una mica crescuts, en poden prescindir totalment...

—Sí, i és una equivocació. Perquè si és cert que en la infantesa es fonamenta la vida de grans, també és igualment cert que a cada etapa de la vida es viu d'una manera diferent la fe, o la creença en Déu. Una prova molt clara d'això és que molts quan han passat de la infància a l'adolescència han deixat de tenir en general una preocupació cristiana, de resar, d'anar a Missa, etc. La fe que tenien quan eren infants se'ls ha tornat petita i no s'han preocupat (o ningú no els ha ajudat) a buscar i a trobar la que els ve a mida en aquesta edat. «No fa home —diuen— anar a Missa», però no saben que hi ha cristians que són uns homes molt fermes. La Catequesi és perenne, per això hi ha (o hi hauria d'haver) Catequesi d'infants, d'adolescents, de joves i d'adults.

—Es nota l'ambient familiar en la vida d'un infant?

—Uff... I tant! Això es nota molt sobretot en la Catequesi del primer curs, en la qual hi han de passar tots els infants que vulguin fer la festa de la Primera Comunió. En els altres cursos ja no hi ha tanta diferència, perquè només hi assisteixen els que provenen d'una família més o menys cristiana-conscient.

—Els pares procurem que als nostres fills, ja de petits, no els falti pas res, comoditats, ben vestits, diners a la butxaca, ben alimentats. Després la moto, el cotxe, el... Fins a quin cert punt això és positiu i a la inversa?

—Fet així com ho dius tu, té molt poc de positiu. El fill que és estimat (falsa estimació) així pels seus pares acaba no donant cap valor a les coses que se li fan i es torna capritxós i exigent. Li sembla que tot i tothom ha d'estar a la seva disposició. A l'inversa, és cert que sense unes determinades facilitats i unes certes comoditats no és possible